

flabel indgaaet for Ægtefællets Varighed mellem Parterne, og det maa enhver af Parterne være bunden til. Det er kun med Hensyn til de Tanker om Fremtiden, der kunne ligge bagved Æns Optræden i denne Sag, at jeg har troet at maatte tage disse Reservationer. Naar jeg ikke har modsat mig dette Lovforslag, men har udtalt mig om det, som jeg har gjort, er det væsentlig begrundet paa, at jeg anser den for at være en Sag af mindre Betydning, idet jeg gaar ud fra, at den Undtagelse, Lovforslaget gjør i den hidtil bestaaende Retorden hos os, er kun meget ringe i principiel Henseende og kunde maaske have visse gavnlige, praktisk nyttige Følger. Paa dette Sidste beror jo det hele Ækton. Mener man ikke, at Lovforslaget vil være til nogen praktisk Nytte for den gifte Kvinde, hverken saalænge hun lever sammen med Manden, eller naar Ægtefællerne faktisk have ophævet Samlivet og bo særskilt hver for sig, antager man, at Lovforslaget hverken i det ene eller andet Tilfælde kan være til praktisk Nytte, saa er der ingen Grund til at stemme for det; men det tror jeg ikke. Jeg tror nok, at der gives en hel Række af Tilfælde, navnlig saadanne, hvor Manden har forladt Konen, hvor det kan være hende til Nytte at være beskyttet paa denne Maade med Hensyn til hendes eget Erhverv. Jeg følger ikke og har aldrig lagt Dølgemaal paa, at der kan opstaa forskellige praktiske Vanskeligheder, navnlig med Hensyn til Bevisspørgsmaalet. Det har jo det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) meget stærkt fremhævet i de Ytringer, han fremkom med, og det er ikke min Mening at ville benegte, at der kan opstaa forskellige vanskelige Spørgsmaal angaaende Beviset i disse Tilfælde; men jeg vil dog gjøre den Bemærkning, at jeg ser ikke rettere, end at de samme Vanskeligheder ville opstaa, dersom man gaar den Vej, som saavidt jeg forstaar, er denne ærede Følgehingsmands Yndlingstank, nemlig at ophæve Formuesfællesskabet mellem Ægtefællerne helt, saaledes at man kommer til den Retregel, at det, som Hustruen erhverver eller anskaffer for sine egne Midler, er hendes Særeie. Jeg ser ikke rettere, end at Bevisvanskelighederne ville blive aldeles de samme under et saadant System; der vil opstaa det samme Spørgsmaal: Er det for Mandens Penge og Erhverv, at disse Stole og Borde ere kjøbt, eller er det for Konens Penge eller Erhverv, at disse Stole og Borde ere kjøbt. Jeg tror ikke, at de Vanskeligheder, der ere blevene fremhævede, ere eiendommelige ved denne Lov i Modsetning til en Lovgivning, der helt ophæver Formuesfællesskabet mellem Ægtefællerne. Jeg kan altsaa indskrænke mig til at udtale dette, at det forekommer mig, at ærede Medlemmer i deres Steiningøvinning maa lade sig lede af den Betragtning, om de tro, at en saadan Lovbestemmelse som denne kan være til nogen praktisk Nytte og Støtte for den gifte

Kvinde i de forskellige Samfundsklasser og navnlig i den arbejdende Klasse. Jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds var temmelig sangvinsk, da han talte om den Ænes Koner, hvis Mand vare fordrufne; det er vistnok en hel Del flere end en Ænes Koner, der ere i dette ulykkelige Tilfælde. Altsaa, dels i dette større Antal Tilfælde og dels i de Tilfælde, hvor Manden har forladt Konen, kan jeg ikke se rettere, end at Loven vil have en praktisk Nytte, og jeg kan heller ikke tro, at disse praktiske Bevisvanskeligheder ville have den Betydning, at man af den Grund skulde stemme imod Loven; men finder man ikke, at Loven i dens Helhed vil være af synderlig praktisk Nytte, kan jeg godt forstaa, at man siger: I principiel Henseende gjør den Brud paa det bestaaende System, og hvorfor gjøre det, naar det ikke er til nogen større praktisk Nytte; men, som sagt, jeg tror, at der er Trang til i den nævnte Henseende at gjøre Noget, naar man blot ser hen til den praktiske Nytte. At det, hun selv erhverver, bliver hendes Særeie, eller hun paa anden Maade faar fri Dispositionsret derved, uden at det gaar ind i Voet, det tror jeg, at man, naar man blot ser hen til den rent praktiske Nytte, kan vedtage; men det forekommer mig, at man dog vist maa erkende, at de Bestræbelser, som i Sverrig og Norge ere komne frem, og som gaa i den Retning at betrygge den gifte Kone i disse Forhold, er et Vidnesbyrd om, at man dog føler, at der er en Trang til noget Saadant, og mener, at det vil kunne være til praktisk Nytte.

Hørup: Jeg har ikke begjært Ordet for at imødegaa det Forsvar for Lovforslaget, som fremkom fra den ærede Justitsminister, thi det forekommer mig, at det ikke er saa farligt for de Vedkommende, som foretrække at faae denne Lov forkastet, at der egentlig er nogen Grund til at tro, at det skal øve stor Indflydelse. Det var sikkert heller ikke Ministerens Tanke, at det skulde gjøre det. Der er et Par Bemærkninger, som den ærede Minister fremsatte, og som nøde mig, for at forebygge Misforstaaelse, til at sige et Par Ord. Den ærede Minister sagde, at det ikke var hans Standpunkt at ville arbejde for Formuesfællesskabets fuldstændige Ophævelse her i Landet. Det er heller ikke mit Standpunkt, ikke fordi jeg har nogen særlig Afsærlighed til Formuesfællesskabet, men fordi jeg anser det for uklesløst at ville arbejde paa Ophævelsen heraf for Diebliftet. Nei, min Tanke gik ikke videre end til at antyde, i hvilken Retning jeg troede, at Reformer paa dette Omraade burde gaa, idet man nemlig til den ene Side begrænsede Formuesfællesskabet derved, at man fremmede Særformue og derigjennem Kvindens Selvfødselighed, og paa den anden Side derved, at man aabnede Udgang til at faae Fællesskabet hævet, hvor Omstændighederne tale derfor. Nu vil den ærede